

[Merete Aarup]

Når dette er sagt som indledning, vil jeg gerne fortsætte med at sige, at lovforslag nr. L 76 giver de enkelte håndarbejdsseminarier en større udfordring og dermed mulighed for at bevare eller udbygge deres egenart. På styrelsesområdet skal forstander og bestyrelse fastlægge studieordninger og målrette tilbudene i undervisningen, så de både sigter mod undervisning og formidling og mod det private erhvervsliv med praktisk produktion.

Den konservative gruppes principielle holdning til videregående uddannelser er, at de skal afsluttes med eksamen og dermed give mulighed for efter- og videreuddannelse, især inden for områder, der er typiske kvindeuddannelser. Men vi erkender, at lovforslaget giver mulighed for, at to af de otte seminarier fortsat kan afslutte uddannelsen på en anden måde end med eksamen, og at enkelte fag kan læses på andre uddannelsesinstitutioner end håndarbejdsseminarier.

I § 2 peges på de hovedområder, som uddannelsen skal omfatte. Det er hver for sig store områder. Derfor bliver det nødvendigt, at de studerende har et godt fundament, der kan bygges videre på i de 2½ år, uddannelsen varer.

Bestyrelsen skal være sammensat af mennesker, der repræsenterer de arbejdsområder, som uddannelsen peger imod. Derfor er det vigtigt, at det private erhvervsliv får kendskab til de mange værdier og kvalifikationer, som lærerne fra håndarbejdsseminarierne har. Hvis det er med i bestyrelsesarbejdet, får det et bedre indblik i forholdene og kan være med til at skabe nye jobmuligheder.

Der er mange gode tanker og intentioner i lovforslagets bemærkninger. Uddannelsen er både håndværksmæssig og pædagogisk, men omfatter også samfunds-, forbruger- og økonomifag. Håndarbejdsfagene danner bro mellem fortid og fremtid, kulturarv, som har rod i den folkelige kultur.

Den konservative gruppe anbefaler lovforslaget til en velvillig behandling i udvalget.

Jeg skal på den radikale gruppes vegne sige, at de også er positive over for lovforslaget og anbefaler det til velvillig behandling i udvalget.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Der har i dag været ironiseret over, at nogle bruger tid til at tale ministerbemyndigelser. Andre har tid til at lave flotte taler. Jeg har tilladt

mig at bruge tiden til sammenlignende litteratur på det lovforslag, vi vedtog om husholdningslærerne for præcis otte måneder siden. Det var meget fornøjeligt, for man skulle lede meget længe efter ord, der var anderledes formuleret. Men selvfølgelig kan man falde over nogle ting. Forskellen mellem forstander og rektor kan vel ligge på et lille sted.

Naturligvis er der også afgørende indholdsændringer, og den væsentligste er, at denne uddannelse er på 2½ år i modsætning til den anden, som er på 3 år.

Formålet med at ændre indhold og struktur, så uddannelsen – foruden det nuværende arbejdsområde, som i hovedsagen er fritidsundervisningen – også rettes mod det private arbejdsmarked, kan være en fin idé, men på baggrund af den efter min mening korte uddannelsesetid kan jeg godt være lidt betænkelig og finde, at man måske med forslaget sætter sig mellem to stole.

Jeg finder, at der er nogle centrale elementer, som SF vil arbejde videre med i det kommende udvalgsarbejde.

Opdelingen af en uddannelse i en første og en anden del er jeg temmelig betænkelig ved. Jeg synes, det burde være et samlet undervisningsforløb med semesterordninger. SF ønsker en enhedsuddannelse.

Som det ikke er nogen i salen ukendt, har vi også præcise ønsker om bestyrelsens sammensætning. Vi synes naturligvis, at de ansatte og de studerende skal være repræsenteret, og vi finder det væsentligt at fastholde, at der skal oprettes et lærerråd og et studerendes råd.

Desuden finder jeg også, det ville være væsentligt at diskutere praktikperioden. Jeg finder, at den i dette udspil er for kort.

Endelig mener jeg, det er vigtigt at få fastsat nærmere regler om efteruddannelse i loven.

De nævnte ting vil vi arbejde for i det kommende udvalgsarbejde.

Jeg vil godt slutte med et spørgsmål til ministeren. En af overskrifterne, når vi taler uddannelse, er, om vi uddanner til arbejdsløshed, eller, som ministeren plejer at udtrykke det, om der er mulighed for god beskæftigelse. Jeg kunne tænke mig at vide, hvordan det ligger på dette område, når man nu har et håb om, at denne uddannelse kan rettes mod det private arbejdsmarked. Hvad er det, der får ministeren til at forvente, at denne gruppe vil blive vel modtaget dér?